

Jeg vil slutte mine Bemærkninger herom med at sige, at naar man har spurgt om, hvad der er et konservativt Partis Opgave, saa bestaar dets Opgave og Nytte i, som det ogsaa er sagt af flere ærede Medlemmer, ogsaa det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), at sikre Ro og Stabilitet i Udviklingen. Der kommer jo mange umodne Ideer frem, og vi ere som Nation et ret radikalt Folk, der er anlagt paa hurtigt at optage de nye Ideer, der rejse sig rundt om i Verden, og hastigt gennemføre dem. En saadan hastig Gennemførelse af nye Ideer er ofte skadelig. Ligesom Naturen ikke gør noget Spring, men udvikler sig langsomt og lægger Sten paa Sten til sin Bygning, er noget lignende heldigt for et Folk, og en konservativ Retnings Opgave er da at hjælpe til, at de Bestræbelser, der komme frem, sigtes og overvejes, saaledes at det hele, inden det omsættes i Lovparagraffer, er afgæret. Først da kan det gaa ind i og assimileres i Nationens Legeme og kommer ikke til at sidde som en ny Lap paa et gammelt Klædebon, der slet ikke passer til det hele og gør Skade i Stedet for Gavn.

Netop i Overensstemmelse med denne Opfattelse af den konservative Retnings Opgaver vil jeg gøre nogle Bemærkninger om Kvinders Valgret. Det er ikke som ubetinget Tilhænger af den og heller ikke som ubetinget Modstander af den, men ud fra den Opfattelse, at man skal se sig for og give sig Tid, inden man indfører Kvindernes politiske Valgret. Man skal gøre det af ganske almindelige konservative Grunde, men ogsaa af særlige Grunde, og af dem vil jeg gerne anføre en her, da jeg ikke tror, at den er saa kendt her i Landet og heller ikke af dette Tings Medlemmer, som den burde være. Jeg ved, at det gaar her som andre Steder, at man accepterer Tanken om Kvindernes politiske Valgret uden rigtig at overveje det, hvorfor der er Fare for en forhastet Gennemførelse af denne Sag. Det vilde være naturligt, som ogsaa det ærede Medlem fra Fredensborg (Johan Knudsen), der talte paa den Gruppens Vegne, jeg tilhører, sagde, om man gav sig Tid og saa, hvorledes Kvinders Deltagelse i det kommunale Liv udviklede sig, inden man gjorde det næste Skridt.

Men det, jeg særlig vil henlede Opmærksomheden paa, er det store udenlandske Eksempel. Ovre paa den anden Side af Vesterhavet er man omtrent stillet som her. Man ser i denne Tanke noget

nyt og saakaldet demokratisk; og man er tilbøjelig til at gaa ud fra den Antagelse, at naar et saadant Krav rejses i et demokratisk Land med den fornødne Heftighed og Vedholdenhed i nogle Aar, er det noget, om hvilket man maaske kan mene, at det mulig er ufornuftigt, men vi blive nødt til at tage det, vi maa igennem det. Mod denne Antagelse, at det skulde være uundgaaeligt, har der rejst sig en stærk Bevægelse, der henter Argumenterne for sin Modstand i Amerika. Denne Bevægelse er særlig rejst af en anset Forfatterinde, Mrs. Humphrey Ward, hun er blandt andet Forfatterinde af den berømte Bog Robert Elsmere, om hvilken Gladstone sagde, at det var den mærkeligste Bog, han kendte. Det er altsaa en Forfatterinde, der staar langt over, hvad man i Almindelighed forstaar ved Dusingforfatterinder eller Tevandsforfatterinder. Det, hun drager frem, er Forholdene i Amerika, det Land, hvor Bevægelsen for Kvindernes Stemmeret først er bleven rejst. Den blev rejst i 1848 paa et Møde i New York i Juni Maaned, altsaa for 60 Aar siden. Efter at Bevægelsen var rejst, blev Agitationen dreven livligt, paa samme Maade som i England, maaske ogsaa som hos os. Det lykkedes at vinde Stemmning derfor, og der blev gennemført Forfatningsændringer i alt Fald i 4 af Amerikas Stater, rigtignok de tyndest befolkede i Vesten. Men i disse 4 Stater blev Kvindernes Valgret gennemført. Nu er det anderledes. Nu er denne Bevægelse standset og drevet tilbage, og det, der har standset den, er ikke Mændenes Modstand, men Kvindernes egen Modstand. Der er for nylig gjort Forsøg paa at genoplive den ved Hjælp af Hjælpetropper fra Europa, særlig England, men det er ikke lykkedes.

Jeg henholder mig til den amerikanske Beretning, naar jeg her gengiver et lille Stykke om Bevægelsens Standpunkt, som det er i Amerika for Øjeblikket. Det hedder i denne Beretning, at Bevægelsen blandt de amerikanske Kvinder mod Kvinders Stemmeret begyndte paa een Gang i Østen og Vesten i Amerika uden indbyrdes Forbindelse, og den viste sig første Gang kraftig paa Overfladen i Aarene 1880—85. Den Gang arbejdede man dog spredt og stiltfærdigt. Man skrev Artikler i Bladene, man øvede personlig Indvirkning, man paavirkede Rigsdagsmændene og fremkom ogsaa med Adresser mod de Forslag om Kvinders Stemmeret, der vare fremsatte. Men til at begynde med var Virksomheden forholdsvis stiltfærdig. Saa